

MALDOS INTENCIJOS

1. Matome, kaip pasaulis trokšta Kristaus: mes dažnai gauname prašymų dėl misijų, esame kviečiami, taip pat prašomi priimti pas mus. Stengiamės atsakyti, kiek galime. Pastaruoju metu matau, kad broliai ir seserys yra laimingi, bet pavargę. Todėl prašykime, kad Viešpats atsiųstų daug naujų brolių ir seserų, kad galėtume atsakyti į mūsų laiko ir mūsų Bažnyčios kvietimus Lietuvoje, Kongo, Belgijoje.
2. Melskimės už brolių Mišelį ir brolių Frederiką, besiruošiančius kunigystei. Br. Mišelis bus išventintas į diakonus Baltriškėse rugpjūčio 10 dieną.
3. Melskimės už artimą bendruomenei Vido ir Daivos šeimą. Vidas rengiasi Zarasuose atidaryti edukacinį sporto ir centrą. Jau keletą mėnesių jis galvoja, kaip evangelizuoti per sportą. Visa tai patikime jūsų maldai, taip pat Daivos darbą su jaunimu ir šeimomis.
4. Dėkojame, kad meldžiatės už kiekvieną brolių ir seserį, kad galėtume gyventi šia pašvęstojo gyvenimo dovana, kuri kartu yra ir užduotis, atsakomybė. Turime išgyventi visą Velykų slėpinį, priimti kryžių, kad mylėtume, kad gyventume, gyventume Velykomis.
5. Melskimės už visus žmones, kuriuos sutikome per misiją Dusetose ir visus, kurie prašo mūsų maldos. Ypač melskimės už tuos, kurie kenčia nuo alkoholizmo bei jų šeimų narius. Tegul Viešpats, kupinas gailestingumo juos sustiprina.

Tiberiados broliai nuoširdžiai dėkoja visiems ir meldžiasi už visus, kurie paremia bendruomenės misiją. Prie paramos galite prisidėti **skirdami 2% pajamų mokesčio Tiberiados bendruomenei.**

Tiberiados bendruomenė (kodas 19208 2153), Adresas: Baltriškių km. Zarasų raj - Banko sąskaita: LT 80 4010 0403 0000 1124 AB DnB Nord

Maldos bendrystė

Akimirka iš misijos Dusetose. Tavo kryžius, o Kristau, yra mūsų šviesa!

Brangus maldos drauge,
Ramybė tau!

Jau prasidėjo Velykų laikas! Koks džiaugsmas jo sulaukti po ilgos žiemos! Pagaliau dygsta ir žydi **narcizai**. Netrukus ėriukai ir visi kiti gyvuliai išbėgs į ramunėlėmis nusėtas ganyklas.

Daug žmonių džiaugiasi naujuoju popiežiumi Pranciškumi. Jam reikėjo drąsos pasirinkti Pranciškaus vardą. O mums tai ženklas, nurodantis Evangelijos kelią, gyventi Kristumi ir kartu su Juo. Šis mūsų naujojo popiežiaus pasirinkimas mus drąsina leisti savo šaknis link šv. Pranciškaus dėka Asyžiuje ištryškusio šaltinio.

Sužinoję, kad iš Siksto kopylčios kamino rūksta balti dūmai, visi susirinkome prie kompiuterio ekrano (tai pasitaiko labai retai) ir sulaukė kvapą laukėme, kas bus paskelbtas naujuoju popiežiumi. Jam pasirodžius, buvome sužavėti jo paprastumu ir prašymu melstis už Benediktą XVI bei už jį patį.

Kovo 19 dieną, intronizacijos Mišių metu, jis labai giliai kalbėjo apie šv. Juozapą, jo žodžiai mus paliečia:

„Juozapas yra globėjas, nes sugeba klausyti Dievo, paklūsta jam savo valia ir dėl to jis dar dėmesingesnis jo globai patikėtiems žmonėms, jis realistiškai supranta įvykių prasmę, yra dėmesingas aplinkiniams, moka priimti išmintingus sprendimus.

Jame, brangieji, matome, kaip atsiliepti į dieviškąjį pašaukimą: noriai, nuolat pasiruošęs, bet taip pat matome, kas yra krikščioniškojo pašaukimo centras: Kristus! Saugokime Kristų mūsų gyvenime, kad galėtume saugoti, globoti ir kitus, kad galėtume saugoti kūrinių! Tik tas sugeba globoti, kuris su meile tarnauja!

Niekada neužmirškime, kad tikroji valdžia yra tarnavimas ir kad Popiežius, vykdydamas savo valdžią, turi vykdyti tą tarnystę, kurios kilniausia viršūnė yra Kryžius...“

Leiskimės mokomi mūsų naujojo popiežiaus Pranciškaus. Jis teikia Bažnyčiai Evangelijos šviežumo.

Brolis Simonas ir brolis Bertas per šv. Juozapo šventę apsilvilko bendruomenės abitu

KALENDORIUS

Balandis

- Pir. 8–12 d.
- Ant. 9-12 d.
- Penkt. 12 d.
- Šeš. 13-14 d.

Anoniminių alkoholikų grupė
Misija Druskininkuose
Susitikimas su jėzuitų grupe
Savaitgalis vaikams
Maldos grupė iš Panevėžio
Vaikai iš Dusetų
Maldos grupė Vilniuje
Susitikimas su mokiniais Vilniuje
50 mokinių iš Druskininkų
50 mokinių iš Panevėžio
Vyrų savaitgalis
Grupė iš Kauno su s. Donata

Gegužė

- Penkt. 10–12 d.
- Ket. 16 d.
- Šeš. 18- 19 d.
- Sek. 26 d.

50 mokinių iš Radviliškio
Vaikai iš Daugėlių ir Utenos
Savaitgalis Šv. Damijono grupės nariams
Šeimų diena

Birželis

- Penkt. 31–2 d.
- Šešt. 8 d.
- Penkt. 7-9 d.
- Penkt. 14–16 d.
- Šešt. 15-16 d.
- Ant. 18-25 d.
- Pir. 17 - 19 d.
- Penkt. 28–30 d.

Mokiniai iš Šiaulių su Elvyra
40 žmonių su Latvijos katalikų kalėjimų kapelionais
„Bendrakeiviai“
Stovykla „Šviesos dirbtuvės“ savanoriams ir draugams
Skautai iš Šiluvos
Brolis Morkus Lietuvoje
Mokiniai iš Šiaulių su Danute
Jaunimo dienos Kaune

Liepa

- Treč. 3–7 d. Šeimų stovykla
- Treč. 10-12 d. Jubiliejinė stovykla
"Gėrio pėdomis" su skautais
Telšiuose
- Pir. 22 - 28 d. Paauglių stovykla
- Ant. 23 - 28 d. Vaikų stovykla

asilai – karvių nesuėstą šieną. O tai, kas nebetinka net asilams, bus panaudota jų guoliui. Labai ekologiška ir ekonomiška!

Gamta labai gerai sutvarkyta, tačiau kartais pastebime, kad dar ne viskas čia kaip rojuje. Ir gyvuliai kartais suserga, dvesia ar būna prastos nuotaikos. Kartais jie trenkia vienas kitam ragais. Mums, žmonėms, pasisėkė, kad galime atsiprašyti. Turime gerai juos prižiūrėti.

Šiais metais avys atsivedė apie penkiasdešimt ėriukų.

Dėl šios priežasties šalia tvarto įrengėme ermitažą, kad broliai galėtų būti netoliese ir stebėti, kaip avys ar karvės atsiveda mažylius ir, jei, reikia joms pagelbėti.

Džiaugiamės regėdami tokį kūrinijos grožį. Koks džiaugsmas, kai avinėliai šokinėja per mamų nugaras ir bėgioja po tvartą, kaip puola prie buteliuko, kai jaunuoliai, gyvenantys šv. Jono Krikštytojo metus, ateina jų maitinti. Jau greitai visi gyuliai iškeliaus į šviežios žolės ganyklas ir ir mėgausis pavasario šiluma.

Už visus Jo kūrinius, šlovinkite ir aukštinkite mano Viešpatį!

Brolis Tibo

„O, mano džiaugsmė, Kristus prisikėlė!“

Ačiū, kad napaliaujate melstis už mus, už mūsų sekimą Kristumi. Kaip norėčiau keliauti jūsų aplankyti kartu su broliais ir seserimis, netikėtai užsukti pas jus į namus. Tačiau meldamiesi mes aplankome jus jūsų širdyse. Ačiū už jūsų maldą, padėrinimus, palaikymą.

Priimkite mano nuolankią maldą,

Brolis Morkus

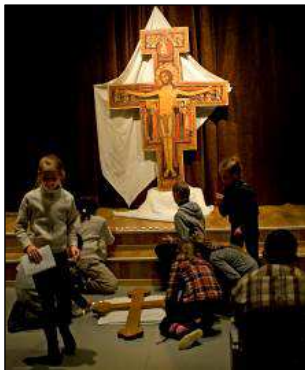

Šeimyninis susitikimas su broliais iš Lietuvos ir Kongo

Misija Dusetų parapijoje

Dusetose praleidome tris dienas. Tai mūsų pirmoji parapijinė misija Lietuvoje. Ji prasidėjo mokykloje. Kartu su tėvu Stanislovu aplankėme kiekvieną klasę ir kalbėjome vaikams apie pasiruošimą Velykoms. Po pietų bibliotekoje kalbėjome apie krikščionišką viltį. Mūsų rajone labai dažnai susiduriame su šeimomis, patiriančiomis sunkumus, nelaimes. Taip pat daug jaunimo emigruoja, aplinkiniuose kaimuose uždarinėjamos mokyklos, nes nebesurenkama pakankamai mokinių.

Dažnai pastebime, kaip žmonės nusivylę. Benediktas XVI rašė: „*Dabartis, net jei ji ir labai sunki, gali būti išgyventa ir priimta, jei ji veda į didį tikslą ir gali pagrįsti kelyje įdėtas pastangas*“. Šv. Paulius taip pat ragino tesalonikiečius nebūti nusiminusiems, kaip tie, kurie neturi vilties. Viltis yra daugiau nei paprastas troškimas ko nors ateičiai, be garantijos, kad tai išsipildys; krikščioniškoji viltis žvelgia į ateitį, tačiau gyvena įsišaknijusi šiandienoje. Kartu nešame pasaulio kančią, bet išgyvename tai viltyje, žinodami, kad Kristuje išsisklaido visos tamsybės ir kad tikroji šviesa jau šviečia.

Kitą rytą, po susitikimų mokykloje,ėjome aplankyti gyventojų. Išsiskirstėme po du ir kartu su šv. Damijono jaunimo grupės nariais apėjome visas Dusetų gatves, kviesdami gyventojus į maldą ir klausdami, ar jie turi maldos intencijų.

Susitikimai buvo išties gražūs. Kartą duris mums atidaręs tėtis vos pradėjęs kalbėti pasakė, kad yra netikintis, bet žino, apie ką mes kalbame, nes du jo vaikus buvome vakar sutikę mokykloje ir vakare jie meldėsi, kaip buvome pasiūlę per susitikimą. Taip pat užėjome pas pagyvenusią porą, santuokoje gyvenančią jau 51 metus – abu, ir vyras, ir žmona tvirtino, kad niekada nebuvo susipykę. Kasdien jie meldžiasi šv. Dvasios litaniją. Brolis Egidijus su viena parapijiete aplankė daug ligonių ir suteikė sakramentus. Misija baigėsi liudijimais ir Eucharistija. Kiekvienas dalyvavusysis galėjo ateiti pagarbinti kryžiaus ir patikėti Kristui savo sunkumus. Koks džiaugsmas per šias tris dienas išvysti, kaip atsiveria tiek namų durų, ir patirti tokį gražų mus priėmusiųjų dosnumą.

Brolis Pranciškus

Šv. Jono Kriktytojo metai man yra laikas, kuomet imu pažinti save ir Jėzų, kad galėčiau gyventi su juo mylėdamas ir tarnaudamas savo artimiesiems – tiems, kurie mane supa.

Mano darbas ūkyje

Tiberiadoje mes labai mylime gamtą. Ne tik todėl, kad ji be galo graži, bet ir todėl, kad ji mums kalba apie Dievą. Jis mus kviečia šlovinti: „*Visi Viešpaties kūriniai, šlovinkite Dievą, Jam garbė ir šlovė*“.

Mūsų miškelyje paukščiai ima čiulbėti dar prieš aušrą. Kūrinija šlovina savo Kūrėją ir dėkoja už visa, ką gaus iš Jo rankos per šią dieną.

Vėliau pakyla saulė ir apšviečia visą kūriniją. Šildomi saulės spindulių tūrpsta paskutiniai sniego likučiai ir bunda pavasario gėlės. Jos tiesiasi su pasididžiavimu, besipuošdamos gražiausiais savo apdarais.

Tuo metu bitės, regėdamos tokį grožį, jau užima starto pozicijas prie avilių angų, pasiruošusios skristi Rytų pusėn. Jos apšildo savo sparnelius, šiek tiek atnaujina savo tualetą, dar išklauso paskutinių motinėlių pamokymų. Bitės – bendruomeninio gyvenimo čempionės, jos puikiai sugeba pasidalinti darbais ir kiekviena turi savo atskirą tarnystę. Jos mus kviečia moko dalyvauti Viešpaties kūrimo darbe.

Tarsi arkoje, apsaugančioje nuo vėjų ir šalčių, gyvulėliai ištvėringai peržiemojo. Mūsų tvarte gyvena karvės, veršeliai, ėriukai, vištos ir ... daugybė žvirblių, lengvai randančių čia maisto.

Visas šis tvarto „pasaulėlis“ džiaugiasi kas rytą ir vakarą sulaukdamas brolių, o su jais – ir savo pašaro dalies: šieno, kombikormo, ir t.t... Neseniai mažylis atsivedusias pateles maitiname geriausiai, turtingiausiu ėdalų, tačiau ir kitiems nieko niekad nepritrūksta. Išdalijus pašarą stoja didelė tyla – iš to suprantame, kad gyvuliai patenkinti. O vienuolai patenkinti, kai tylu! Ko vieni nesuėda pribagiai kiti: karvės „sutvarko“ veršelių ir avių likučius, o neišrankūs

Petras, Bruno, Jovilė ir Karolina Šv. Juozapo koplyčioje.

Net jei jauti rutiną, kiekviena diena atneša galimybę vis labiau atsiduoti Kristui, kuris gyvas kiekviename tavo brolyje ir sesėje.

Karolina (Lietuva)

Tikėti, mano nuomone, tai pažinti Dievą savo protu ir širdimi. Prieš pradėdama Jono Krikštytojo metus, savo tikėjimą išgyvenau daugiau protiniame lygmeny. Tačiau čia, Tiberiadoje, supratau, kad būti su Dievu, tai ne tik galvoti apie jį, bet ir daryti meilės darbus, paprasčiausiai, net darbo metu.

Dažnai dirbu virtuvėje, rečiau – darže. Kartu su kitais jaunuoliais iš Jono Krikštytojo metų rūpinamės avinėliais. Pastebiu, kad net per smulkmenas galiu parodyti savo meilę Dievui ir artimui. „*Esame Dievo bendradarbiai*“ (1 Kor 3,9) ir visi kartu statome bažnyčią savo rankomis, nes mylėti – tai nugalėti save, patarnauti kitiems kasdieniškuose, konkrečiuose dalykuose.

Petras (Kinija)

Per šiuos metus Jėzus mane rengia atiduoti savo gyvenimą taip, kaip jis norės. Atsiliepsiu jį kvietimą, nes jis mūsų širdžiai parengia tokią dovaną, kokios trokštame. Gyvename su Kristumi ir suprantame, kas esame.

Šv. Jokūbo keliais

Išsirengti piligriminėn kelionėn man visuomet yra nuotykis. Nieko neimti į kelionę. Pasitikėti tik Tėvo ranka, kuri rūpinasi ir saugo savo vaikus. Kaip viskas susiklostys? Ar turėsime ko nors pavalgyti, ar pavyks kur prisiglausti nakvynei? Tvirtai pasitikėdami, kartu su broliu Serafimu, leidomės į šį nuotykių, prasidėjusių Lavaux-Ste-Anne degalinėje, iš kurios autostopu keliavome iki Puy-en-Velay (Prancūzijos pietuose). Iš ten pėsčiomis keliavome vieną šv. Jokūbo kelio atkarpą iki Conques miestelio. Mes, kaip ir tūkstančiai

Broliu Vidasiu laikant rankose Velykinių gimusių žiurkėnėlį

piligrimų, jau keletą amžių einančių šiomis vietomis, žavėjomės nuostabiu kraštovaizdžiu.

Štai keletas pasakojimų apie Apvaizdos veikimą kelyje:

Pirmąjį vakarą vos įžengę į vieną kaimą ėmėme dairytis nakvynės. Po keleto žingsnių išvystame namą ir priešais jį esančią Trejybės ikoną. Sužinome, kad čia gyvena krikščioniška šeima, priimanti nakvynėi piligrimus. Tai jų vienintelis pragyvenimo šaltinis. Jų darbas – apnakvydinti ir pamaitinti piligrimus prie savo stalo. Už tai jiems piligrimai atsilygina, kaip išgali. Namuose įrengta koplytėlė. Iškart pasijutome kaip namuose.

Kitą dieną atkeliaujame į kitą vietovę. Vidurdienį sustojame bažnyčioje giedoti psalmių. Iškart po maldos prie mūsų prisitartina pagyvenusi moteris ir klausia, ar esame piligrimai. Tuomet mus pakviečia užėiti pas ją išgerti kavos – ji gyvena visai arti, bažnyčios aikštėje. Vos įėję pamatėme sienas, nukabintas nuotraukomis iš viso pasaulio, kuriose – pas ją užsukę piligrimai. Ji priima žmones, kad šie galėtų kiek pailsėti, apgydo jų kojas, pagirdo ir duoda keletą patarimų į kelionę. Piligrimai ją vadina „Kelio mamytė“.

Kad padėtų mums sušilti, ji ištraukia iš krosnies keletą įkaitusių plytų, suvynioja jas į laikraščius ir duoda mums. Po to išskuba pas

kleboną prašyti, kad mus priimtų nakčiai. O kitą rytą ji mums paruošė pusryčius. Ačiū tau, Viešpatie už „Kelio mamytę!“

Einant tolyn vis labiau žavėjomės Viešpaties ir žmonių gerumu. Kartais turime išeiti be daiktų, kad pamatytume Dievo stebuklus ir augtume pasitikėjime ir tikėjime.

Galiausiai, nudžiugome pagaliau atvykę į Rokamadur Dievo Motinos šventovę (*Notre-Dame de Rocamadour*), kuri šiais metais švenčia savo tūkstantmetį. Šiuo metų laiku šventovėje labai ramu. Praleidome čia dykumos dieną ir pavedėme Marijai visas mums patikėtas intencijas bei kiekvieną iš jų.

Taip, Viešpatie, tu tikrai prisikėlei! Aleliuja!

Brolis Vidas ir brolis Serafimas

Kongas brolio Mišelio akimis

Štai keletas brolio Mišelio laiško, rašyto jam svečiuojantis Konge vasario mėnesį, ištraukų:

Jau prabėgo savaitė nuo mano atvykimo pas brolius. Bet atvykęs į Kongą, vos išlipęs iš lėktuvo suvokiau, kad čia – viskas kitaip: ir žmonės, ir vairavimas Kinšasos mieste, ir klimatas, ir maistas, ir... viskas! Nepaisant triukšmo ir šiukšlių, žmonės labai svetingi, gamta be galo graži, paukščiai gieda labai gražiai, uodai jau pradėjo puotauti su manimi (matyt, šiaurinėje temperatūroje palaikytas kraujas jiems atrodo labai šviežias...).

Oro uoste mane pasitiko Koko. Jis - patikimas brolių taksis vairuotojas. Jį broliai pažįsta jau seniai ir pasitiki, o jam tai svarbu, nes turi dažnų užsakomųjų kelionių su broliais ir gali pragyventi Kinšasoje, kur gyvenimas brangus. Kinšasa – tai laukinis pasaulis, kuriame gyvena apie 15 milijonų žmonių, daugelis nieko neveikia, daugybė apleistų vaikų gyvena gatvėse. Triukšmas, užterštumas ir skurdas tiesiog bado akis.

Iš sostinės teko keliauti pas brolius. O tai buvo nuotykis! Galėčiau knyga apie tai parašyti. Vietoj 10 val. (nuo sostinės iki Kikwito – 550 km), ji truko 26 val. Ir baigėsi dviejų autobusų visišku gedimu ir kelione taksi: 250 paskutinius km važiuojome lengvojoje taksi mašinoje, į kurią sutilpo 12 žmonių. Bagažinėje buvo 4 mamos (dvi su

dalyvauja kiekvieno iš mūsų gyvenimuose. Jie dabar regi kur kas geriau, nei mes, jie mato visus dalykus Dievo šviesoje ir neabejotinai daro daug gero čia, žemėje. Koks grožis tokio visiškai atiduoto, pakaukoto iki paskutinio atodūσιο, gyvenimo, išgyvento tikėjime, viltyje, meilėje, tvirtyje kaip mūsų ardėniškieji ažuolai.

Tai Velykos! Kartu su broliais ir seserimis tegalime dėkoti ir stengtis auginti visa tai, ką mumyse pasėjo tėvai. Ačiū tau, Viešpatie Jėzau, už šį atvertą kelią į gyvenimą per tavo mirtį iš meilės ir tavo prisikėlimą.

Sesė Agnès

Jono Krikštytojo metai

Bruno (Reunion sala)

Laikas, praleistas Tiberiadoje, rengiantis išvykti metams į Filipinus, man buvo tikrai kupinas malonių. Kasdien iš ryto vieną valandą kartu su broliu Bartu ar Ivanu, taip pat broliu Dovydu bei Jono Krikštytojo metų jaunuoliais skaitome Dievo Žodį. Raštų tekstai kupini turtų, tai žodžiai, teikiantys gyvybę. Labai džiaugiamės, kad Biblijos specialistai (Dievo žodžiu degantys broliai) mums paaiškina sudėtingesnius tekstus. Tai broliškos bendrystės ir dvasios augimo momentas, padedantis mums tvirtėti tikėjime.

Labai kviečiu jus kasdien skaityti Biblijos ištrauką su savo šeima! Pasirinkite sakinį, kuris jus labiau palietė ir prisiminkite jį per dieną. Jūsų kasdienybė taps šviesos ir gyvybės atšvaitu!

Jogilė (Lietuva)

Per šį Tiberiadoje praleistą laiką vis labiau atrandau, kad kasdienybė yra dovana, tai yra, kad labai svarbu kiekvieną dieną, kiekvieną akimirką išgyventi iki galo ir visus dalykus daryti Viešpaties akivaizdoje.

Pavyzdžiui nepamiršti paskambinti varpu, nuplauti salotas, priimti žmones, kasti daržą, melstis, žinoma ir t.t. Čia mes nedarome kažkokių ypatingų darbų, bet mokomės viską daryti su meile. Kaip šv. Paulius rašo laiške Kolosiečiams: „*Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms*“ (Kol 3,23).

Gražus palikimas

Kartu su savo „kraujo“ šeima pastaraisiais mėnesiais išgyvenome labai stiprių akimirčių su tėčiu. Jo „Gražioji meilė“ – taip jis mėgo vadinti mamą, – danguje jau treji metai. Jis tiek kartų mums kartojo: „*kaip gera paprastai kalbėti apie mirtį. Aš nebijau mirties.*“ Ypač jį lydėjo Mergelė Marija. Beje, neseniai jis buvo gavęs dovanų nuostabią „Švelnumo Motinos“ ikoną, kurią pasistatė savo svetainėje, matomoje vietoje, kad galėtų ją gėrėtis iš įprastinės savo vietos. Ji jam buvo didelė paguoda.

Kryžiaus pagarbinimas pas seseris Pondrome

Mano broliai ir seserys jį supo su didžiule meile. Paskutinėmis savaitėmis visų dėmesys nuolat buvo sutelktas į tėtį, budėjome prie jo dieną ir naktį, jis mums padovanojo tokių gražių akimirčių, kupinų paprastumo, nuolankumo, tėviško švelnumo. Tėtis paprašė, kad visi susirinktume ir jis galėtų mus palaiminti. Koks jaudinantis momentas. Kiekvieną paeiliui jis mus bučiavo ir laimino savo paties, sutelkus paskutines jėgas, surakta malda: „*Tegul gerasis Dievas ir Šventoji Mergelė jus saugo, tepadedą jūsų darbuose čia, žemėje ir tepakviečia jus į savo gražųjį Rojų.*“ Ir po to paprašė – „*Dabar giedokime džiaugsmingas giesmes!*“. Vėliau jis pasiūlė sugiedoti Simeono giesmę: „*Dabar, Viešpatie, gali leisti savo tarnui iškelti, kaip esi pažadėjęs, ramybėje...*“ Jis labai mėgo giedoti. Tėtis mums atskleidė, kad jam nereikėdavo išorinės muzikos, nes jis nuolat giedodavo savo širdyje!

Pirmą kartą mirties akivaizdoje pajutau tiek švelnumo, nes tai akivaizdžiai buvo perėjimas į amžinąjį gyvenimą, į gyvenimo apstybę, į susitikimą su Dangaus Tėvu (jis pats buvo tarsi jo atspindys čia, žemėje) ir su savo „Gražiąja meile“. Dabar jie su mumis ištisą parą,

mažyliais), o aš su 3 vyrais sėdėjau mašinos gale. Dar du sėdėjo šalia vairuotojo ir viena ant mašinos kapoto. Niekada taip nesu niekur važiuavęs!!! Kelionė truko 6 val., nes vidutinis greitis buvo apie 50-60 km/h. Br. Juozapas kalbėjo, kad dar niekada nėra taip nutikę broliams... Geras susipažinimas su Afrika!

Susitikimas su broliais nustelbė visą mano nuovargį.

Labai didelis džiaugsmas vėl susitikti, pamatyti jų bendruomenę. Kai kurių brolių nebuvau matęs jau labai seniai. Kikwitas – didelis miestas. Čia gyvena apie 800 tūkst. žmonių. Brolių bendruomenė įsikūrusi 10 km nuo miesto. Viskas čia mane labai žavi, viskas labai nauja: gamta, brolių pastatyti namai, jų gyvenamoji vieta, vietiniai žmonės, o ypač – vaikų džiaugsmas... Nors skurdas čia labai gilus, tiek materialinis, tiek moralinis, bet žmonės turi juos palaikančios vidinės energijos. Iš kitos pusės, gyvenimas vyksta labai „malembe“, kaip čia nuolat kartoja, t. y. lėtai, ramiai.

Su broliais pradėjome lankyti šeimas, žaisti su vaikais gatvėse, ėmiau mokytis keleto žodžių vietine kalba. Ji atrodo nesudėtinga, beje tai, kad nemoku kalbėti, netrukdo žaidimams su vaikais.

Su br. Paskaliu važiuojame į miestą. Likau apstulbintas šiukšlių gausa ir apskritai, užterštumu. Žmonės gyvena purve, vaikai žaidžia su savo iš šiukšlių sukurtais žaislais, mamos pardavinėja maistą ar daržoves. Kai praeini, visi tave be perstojo šaukia „mundele“ t.y. baltasis. Priėjau prie vienos mamos nusipirkti riešutų ir iš karto aplink susibūrė 20 žmonių. Vieni džiaugėsi, kiti kalbėjo turbūt nevisai draugiškus dalykus, o riešutų kaina iš karto išaugo 3 kartus... Na, ką padarysi, pagalvojau. Palaiminau tuos, kurie to norėjo, kurie nebijojo, ir nuo to laiko visi pasidarė draugiški..! Kaip sunku ramiai reaguoti, praėjus pirmajam turistiniam žavesiui ir tolerancijai viskam..., kai nuolat į tave rodo pirštu, nes tu baltasis!

Grįžom su „wewa“ taksi-motociklu, vienintele normalia važiavimo priemone šiame mieste, nes kelių būklė prasta. Čia viskas griūna, net žemė, kai būna didelės liūtys, kur viską nuplauna. Pastatai griūna į liūčių padarytas duobes, sunku napamąstyti apie visos šalies būklę... Bet ačiū Dievui yra vaikai, jų džiaugsmas ir energija. Taip pat kai kurių žmonių atsidavimas kitiems, liudijantis šventumą. Čia tikrai supranti, kad tavo geri darbai yra tokie maži, lyginant su aplinkui esančiomis problemomis. Tai verčia pasikliauti vien Dievu, juo pasitikėti. Juk Dangaus karalystė taip pat yra maža sėkla, bet ar diena, ar naktis, ji auga, sėjėjui nežinant kaip...

Keturias dienas buvau su trimis kitais broliais ir Jerry (iš Jono Krikštytojo metų) nuvykęs į netoliese esantį kaimą. Ejome apie pusantros valandos per laukus ir džiungles. Gamta be galo graži, upių gausybė, visokie gyvūnai ir vabzdžiai (tai ne taip malonu, ypač kai vienas voras, didumo sulig mano delnu, ėjo man per koją aną naktį!) ir labai daug laukinių vaisių!

Atėjusius į kaimą pasitiko parapijos kunigas, tai jis mus čia pakvietė. Skurdas didelis, bet žmonės gražūs ir orūs. Vaikai laksto visur, žiūri į tave ir greitai supranti, kad esi pirmas jų išsvystas baltasis. Kai kurie vaikai išsigąsta lyg būtų velnią pamatę! Bandau juos nuraminti tiesdamas ranką, - dar baisiau, bėga rėkdami iš baimės. Labai keista, jautiesi čia visiškai svetimas. Valgėme kaip vietiniai, gyvenome

visiškai kaip jie. Buvo nelengva, kunigas rūpinosi, kad būtų ne per sunku.

Dieną ėjome per namus susitikti su žmonėmis. Tave pasitinka šeimos vyras prie kiemo tvoros. Išleidžia labai pagarbiai, beveik iškilmingai, tyloje pasodina ant varganų kėdžių ir paklausia, ko atėjai. Po to pristato (visi kartoja, kad čia viskas sekasi „šiek tiek gerai“, pristato žmoną ir vaikus (dažniausiai daug - 6 ar 8, vienoje šeimoje, vyras trumpai pamąstė ir pasakė ... 15!). Po tokio susitikimo, vykusio tarsi pagal nerašytą apeiginą, gali prasidėti evangelizacija... pagaliau!

Labai gražūs susitikimai, žmonės kenčia nuo skurdo, nuo neteisybės, nuo visokių prietarų ir apsimetėlių. Kiti labai darbštūs ir drąsūs, viską atiduoda dėl vaikų. Broliai stengiasi duoti kiekvienam po Dievo žodį. Jie yra labai laimingi, galėdami priimti Dievo pasiūstuosius į savo namus ir smarkiai ginčijasi su kaimynais, jei aplenkiami jų namus ir užiname pas kaimyną.

Vakaras kviesdavome į adoraciją. Vietiniams – tai yra neįprasta maldos forma. Vietinė kultūra ir būdas išreiškti savo maldą yra gana triukšmingas, tačiau adoracija palietė labai daug žmonių. Sekmadienio Mišios buvo labai gyvos, pagal vietos apeigas, t.y. su šokiais, giesmėmis ir šūksniais. Dalyvauja – gieda ir šoka – absoliučiai visi, net kunigas!

Žmonės labai nuliūdo, kai mums po 4 dienų reikėjo išvažiuoti. Daugelis siūlė pasilikti pas juos. Gražu iš tiesų matyti, kokia Bažnyčia yra įvairi, kaip skiriasi pats žmogus. Ir vis vien Dievas jį kalbina, o jis atsiliepia kaip tai supranta – savaip.

brolis Mišelis